

LELAND STARNES, «Els nens grotescs de *La rosa tatuada*» a *Modern Drama*, 1970. (Traducció: TNC)

Símbol «fàcil» de desig sexual, la cabra fa una aparició significativa per encarnar la situació emocional de Serafina en diferents moments en què pivota l'acció, per exemple quan l'amant de Rosario, Estelle Hohengarten, apareix per encarregar una camisa de seda; de nou després que Alvaro i Serafina hagin descobert l'atracció que senten l'un per l'altra al segon acte; i en el so d'un bel des de fora d'escena, quan Serafina té la cita clandestina amb Alvaro al tercer acte. Aquest dispositiu, quan apareix a escena, resulta grotescament còmic, i cada vegada que la cabra s'escapa corrents embogida pel pati de Serafina l'incident comença com un pandemònim de farsa i acaba evolucionant cap a la paròdia lúdica d'una processó bàquica...

Després d'haver establert una connexió auditiva entre la cabra i els «crits salvatges dels nens», Williams introdueix aquests sons infantils gairebé com a amplificació coral en moments posteriors, quan alguna cosa remou la passió salvatge de Serafina per Rosario. Alvaro desembolica la camisa de seda rosa, i es tornen a sentir els crits; Serafina

sent el desig desesperat de trencar l'urna que conté les cendres del seu marit, quan per la finestra arriben els crits d'un vailet que emmirallen la seva excitació. I al final del segon acte, quan Serafina alça els ulls cap al cel i implora el perdó del mort Rosario per haver-se cregut la «mentida» de la seva infidelitat... la connexió entre nens i cabra és més que senzillament auditiva. Per a Williams, el seu significat és recíproc i complementari; i com a dispositius lírics simbolitzen o representen d'una manera tangible els «impulsos lírics i bacanals» que Williams veu encarnats en els seus sicilians en l'estat cristal·lí més pur.